

日本の思い出

Stud. Anton Adrian, An III

Specializarea: *Limba și literatura japoneză – Limba și literatura engleză*, Facultatea de Litere, UBB

Stagiu japonez: Universitatea Kobe, mobilitate studentească, Octombrie 2023 -Martie 2024

Am ajuns să studiez în Japonia datorită unei mobilități studentești facilitate de acordul dintre Facultatea de Litere (UBB), specializarea *Limba și literatura japoneză*, și Facultatea de Științe Umaniste Globale (Universitatea Kobe).

Trebuie să recunosc că motivația dorinței de a studia nu era acum 3 ani, când am ales să urmez această facultate, atât de clară cât a devenit în lunile care au precedat mobilitatea. Deși aceasta exista, era mai mult una subconștientă, un amalgam de motive, de la atracția pentru țară, cu destinațiile sale specifice, cultură, diplomație sau dificultatea limbii. Cert este însă că, dintr-un motiv sau altul, atracția pentru Japonia a precedat chiar și dorința de a studia la UBB. În vara anului 2021, comparam încă avantajele și dezavantajele alegerii universității clujene în locul alternativei din București. Astfel, odată ce am observat plin de surprindere și entuziasm că pe site-ul Centrului de studii japoneze *Sembazuru* mi se promitea șansa de a alege între câteva universități japoneze, am fost convins să urmez specializarea aceasta.

Astfel, doi ani mai târziu, am aplicat pentru mobilitate, iar pentru 6 luni orașul Kobe a devenit „acasă”. Astăzi îmi amintesc cu nostalgie cum, după o noapte nedormită din cauza anticipării a ce avea să urmeze și după 30 de ore petrecute în avioane și aeroporturi, am fost întâmpinați pe meleaguri nipone, în mod surprinzător, de un bistrițean (fost absolvent al specializării la care eram acum înmatriculat și eu), cu *junmai daiginjo*, prima vizită la *onsen* și *tempura*. Nu aș fi putut planifica un început mai autentic pentru semestrul petrecut printre japonezi. Au urmat apoi câteva luni de teste săptămânale din kanji și vocabular, înțelegerea materialelor scrise și audio, respectiv răspunsuri la întrebări de gramatică pe care le aveam încă din România, precum „De ce există 4 moduri diferite de a spune exact același lucru?” : „Pur și simplu așa este. Uite încă 5 structuri similare pentru a spune acel lucru”. În ciuda aparentei redundanțe, am înțeles că fiecare structură își are rolul ei, fie el chiar și doar în subiectul de *dokkai* al examenului 日本語能力試験 de nivel N1, dar că, oricât de strălucit ar fi un profesor, anumite părți ale limbii japoneze, asemenea oricărei alteia, pot fi înțelese doar prin exersare, prin ascultare a nativilor când le folosesc în mod natural, iar apoi prin repetare. Printre orele de curs am făcut loc și unor activități care mi-au creat amintiri de neuitat, fiind experiențe unice petrecute alături de localnici, pe care nu m-aș fi gândit vreodată că le voi face în Japonia. Astfel...

de la scurte cursuri de caligrafie în munții de la nord de Himeji...

la cules cartofi dulci de la un fermier din Takarazuka

până la învățat olărit de la un olar japonez și plimbat în lesă capra unui fermier francez, stabilit în Tambasayama, pot spune cu siguranță că sunt și voi rămâne recunoscători pentru toate aceste șanse.

Cât despre ce a însemnat această experiență pentru mine, cel puțin pe plan profesional, pot spune că mi-a concretizat motivația dorinței de a studia japoneza printre japonezi. Având în vedere că aș dori să urmez o carieră în diplomatie, consider că alegerea de a învăța cultura și limba prin imersiune printre milioane de oameni care o vorbesc va reprezenta un prim pas important în realizarea acestui vis.

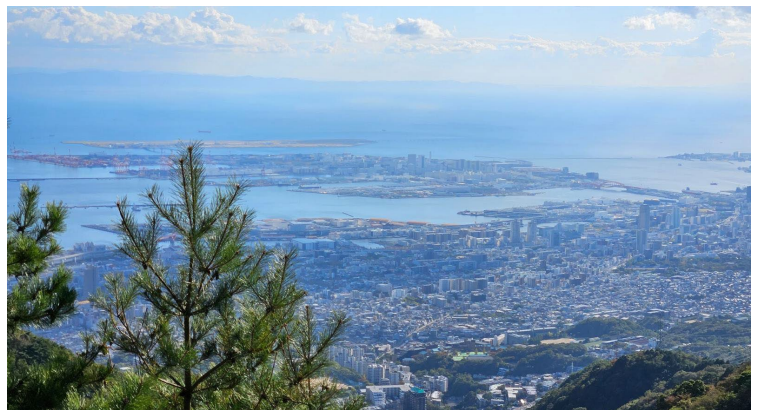
Mai mult, am avut norocul de a lua contact cu profesori care alegeau să ia pauze dese de la predat noțiuni lingvistice și să ne îndemne la dialog pentru a ne exercita discursul pe teme de actualitate precum problemele sau inegalitățile cu care se confruntă multe persoane din ziua de azi. Consider că nu ești cu adevărat fluent într-o limbă până nu poți susține în aceasta conversațiile controversate cu familia extinsă de la masa de Paște; așadar m-a surprins plăcut că, printre temele de dialog cu profesorii, erau condiția femeii în Japonia, situația de pe piața muncii sau relațiile dintre Japonia și vecinii săi din Asia de Est, cu precădere Coreea de Sud, subiecte care ne-au pus cu adevărat la încercare abilitățile lingvistice, iar profesorilor răbdarea de a aștepta să ne găsim cuvintele. Astfel, cadrele didactice au cumva și rolul de a dispersa euforia studenților și așteptările nerealiste pe care majoritatea le-ar putea avea pășind pentru prima oară pe pământ japonez. Ne-au ajutat să vedem Japonia reală și să decidem dacă, în continuare, apreciem cultura în care ne vom petrece câteva luni din viață, alții poate chiar aspirând la mai mult.

Pe plan personal, experiența m-a ajutat să trec peste frica pe care probabil mulți studenți o au odată confrunțați cu realizarea că multe din prietenii realizate în timpul facultății nu vor fi poate la fel de ușor de

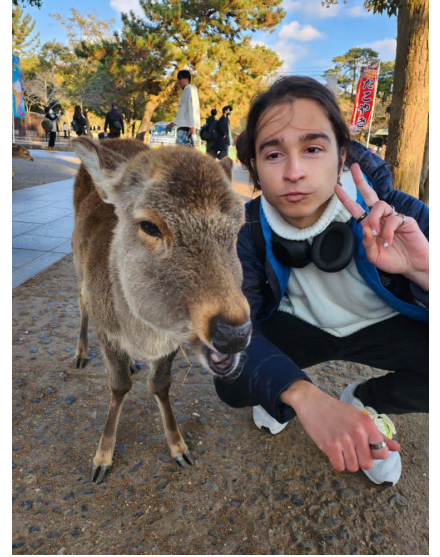
întreținut și după finalizarea studiilor, când viața ne va duce pe mulți dintre noi pe diferite căi. Am ajuns astfel la câteva concluzii, prima fiind că, dacă, într-o țară în care nu cunosc aproape pe nimeni, nu am suferit de singurătate, nu am motive să mă îngrijorez pentru perioada de după studenție. Apoi, a doua realizare a fost aceea că lumea, deși pare mai mică decât aș fi crezut, la 9000 de kilometri distanță de casă fiind, în continuare, persoane cu care m-am putut conecta, este, de fapt, mult mai mare decât mi-aș fi putut imagina. Mă bucur că, în septembrie 2023, când am fost puși să ne prezentăm și să spunem ce planuri avem pentru Japonia, am încheiat majoritatea frazelor în *～たい* (vreau să~), nu în *～ます* (o să~). Dacă planurile academice au fost îndeplinite, nu același lucru se poate spune față de restul, precum locurile pe care voiam să le vizitez. Aproape zilnic îi propuneam *senpai*-ului din Kobe cel puțin câte un plan, entuziasmul meu optimist lovindu-se însă adesea de cinismul său realist și de una sau mai multe din sintagmele „Când?”, „Cum?”, „Cu ce bani?”. În retrospectivă, probabil că este nevoie de mai mult de o după-amiază pentru a atinge 3 destinații propuse, mai ales dacă fiecare este pe o altă insulă a arhipelagului japonez. Realizarea imensității și a imposibilității de a vizita chiar și fiecare loc din orașul în care studiam, infim ca mărime comparat cu gigantul Osaka aflat la doar 30 de minute, dar care, la rândul său, reprezintă doar un punct pe harta Japoniei, un arhipelag relativ mic de pe planeta pe care trăim, mi-a creat atât probleme existențiale cât mi-a și alimentat pasiunea de vedea cât mai mult din toate lucrurile pe care le-am menționat.

Nu este însă cazul să mă concentrez pe neîmplinirile din cele 6 luni care au trecut fulgurant, ci să apreciez multitudinea de lucruri pe care am reușit să le realizez, de la cunoștințele de limbă japoneză, la noile relații de prietenie, până la locurile vizitate.

Nu în cele din urmă, în ceea ce privește planurile pentru viitor, nu mă pot limita la o singură opțiune. Cu toate acestea, în urma interacțiunilor pe care le-am avut în Japonia, îmi doresc să pot urma o carieră în domeniul diplomatic și sunt convins că semestrul petrecut acolo va reprezenta un avantaj în vederea realizării acestui scop. Cert este însă că orice voi alege pe viitor, capitolul japonez este departe de a fi încheiat, voi vizita și revizita tot ce mi-am mai propus și poate voi mai petrece un An Nou în Shinjuku, în Omoide Yokocho, discutând cu un *ojisan* despre Nadia Comăneci.

Panorama de la Global Education Center, unde aveau loc majoritatea cursurilor și de pe Rokko-San, Kobe

Osaka Ői Nara

Arashiyama, Kinkakuji, Ginkakuji

Minoh Ői Takarazuka

Momiji in Shiso și în Kyoto, Kiyomizudera

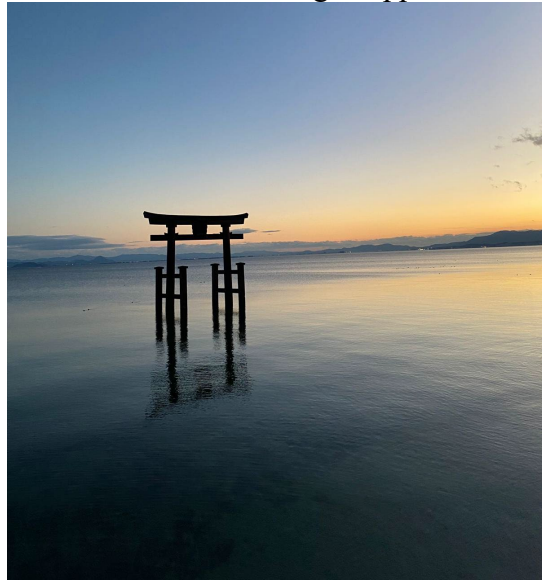
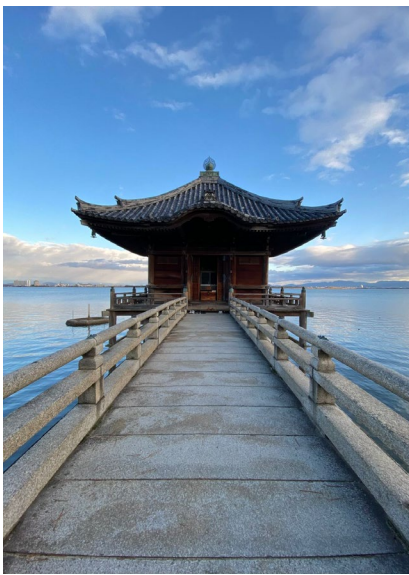
Osaka văzut din clădirea Harukas și Râul Sumida din Tokyo Skytree

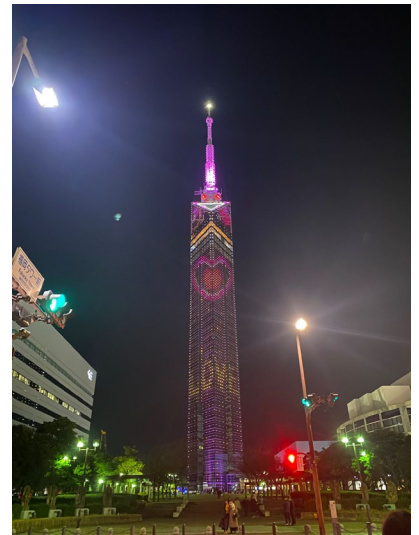
Hatsumoude la Zojo-Ji, Tokyo și Shinsho-Ji, Narita

Jigokudani, Hokkaido și Dealul lui Buddha de lângă Sapporo

Lacul Biwa

Fukuoka, după Kobe, orașul în care vreau cel mai mult să mă întorc

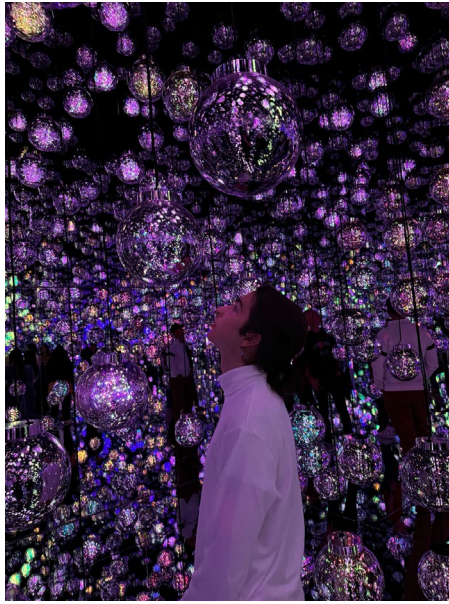
Ainoshima, insula pisicilor, lângă Fukuoka

„Iadurile” din Beppu

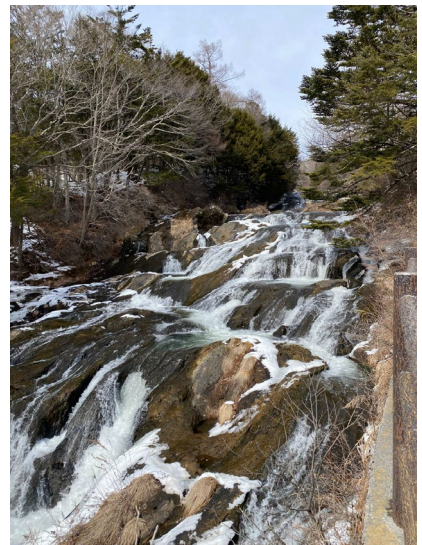
Nagasaki și insula Gunkanjima

Tokyo

Fuji-San

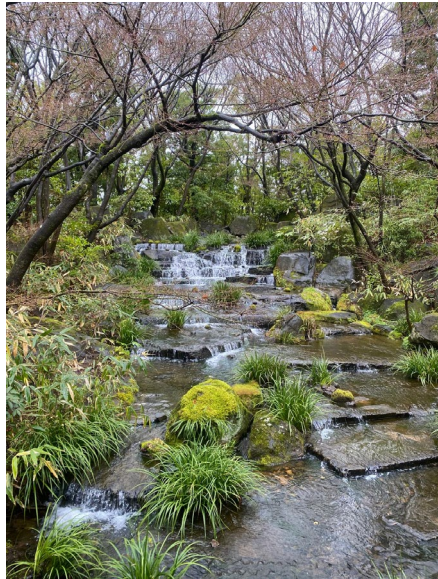
Nikko

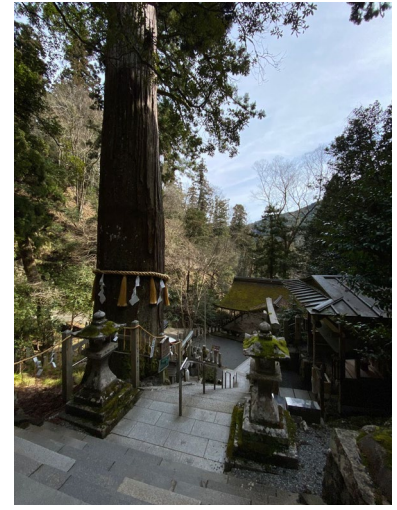
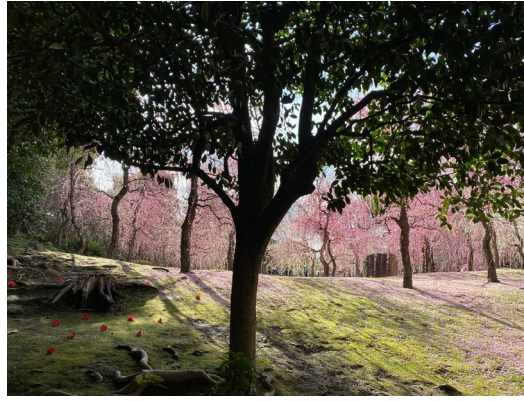
Universal Studios, Osaka și Fuji-Q Highland, Fujiyoshida

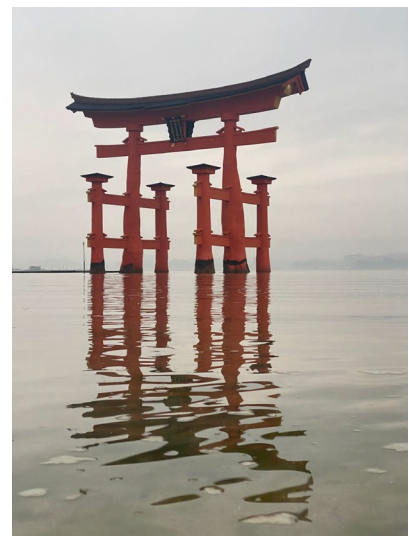
Nagoya

Himeji

Jonangu, Kyoto și Kurama

Miyajima, Hiroshima

În cele din urmă, 僕と新幹線の運転士

În concluzie, Japonia este o țară minunată, cu infinite locuri care așteaptă să fie (re)descoperite și sunt recunoscători pentru privilegiul de a fi putut studia pentru jumătate de an și pentru numeroasele oportunități pe care mi le-a oferit și pe care probabil va continua să mi le ofere. Însă, asemenea *gaijin*-ului care a avut norocul să o poată numi „acasă” pentru 6 luni, nu poate fi doar un amalgam de calități, ci are și o serie de defecte, ambele fiind aspecte care mă pasionează și pe care sper să le pot discuta și experimenta și

mai mult în viitor, în lucrarea de licență pe care o voi susține curând, iar, peste ani, poate chiar din ipostaza unui diplomat.